

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 50/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej F., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. B. F., vedené pod sp. zn. Rvp 13367/2012 a sp. zn. Rvp 13743/2012, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 2377/2005 a jeho uznesením z 9. marca 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 300/2011 a jeho uznesením z 18. júla 2011 a svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoE 109/2012 a jeho uznesením z 31. júla 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 154/2011 a jeho uznesením z 28. augusta 2012, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 13367/2012 a sp. zn. Rvp 13743/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13367/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 29. októbra 2012 a 2. novembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej F., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. B. F., ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 2377/2005 a jeho uznesením z 9. marca 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 300/2011 (ďalej spolu aj „napadnuté konania“) a jeho uznesením z 18. júla 2011 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“) a svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoE 109/2012 a jeho uznesením z 31. júla 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 154/2011 (ďalej spolu aj „napadnuté konania“) a jeho uznesením z 28. augusta 2012 (ďalej spolu len „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. V rámci zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere sťažovateľka pristúpila po dohode s dlžníkom k spísaniu notárskej zápisnice, ktorá

obsahovala okrem iných náležitostí súhlas povinnej osoby s jej vykonateľnosťou (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 13367/2012), resp. k uzatvoreniu rozhodcovskej doložky, resp. rozhodcovskej zmluvy, ktorá založila právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného S., a. s., B. (ďalej len „Stály rozhodcovský súd“), rozhodovať o právnom postavení zmluvných strán pri vzniku sporu (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 13743/2012). Z dôvodu nesplnenia povinností zo strany dlžníkov bola sťažovateľka nútená domáhať sa splatenia pohľadávok aj s príslušenstvom prostredníctvom exekúcií na podklade exekučných titulov (notárska zápisnica a rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, pozn.). Prvostupňový súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcií, avšak v priebehu ich vykonávania následne ex offo exekúcie uzneseniami sp. zn. 38 Er 2377/2005 z 9. marca 2011 a sp. zn. 48 Er 300/2011 z 18. júla 2011 vyhlásil za neprípustné a zastavil ich. Na základe odvolania sťažovateľky boli napadnuté uznesenia okresného súdu potvrdené uzneseniami krajského súdu sp. zn. 12 CoE 109/2012 z 31. júla 2012 a sp. zn. 8 CoE 154/2011 z 28. augusta 2012.

V sťažnostiach sťažovateľka tvrdí, že postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a ich napadnutými uzneseniami boli porušené „... 1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy..., 2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd..., 3) právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy; 4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru; 5) všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy; 6) zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Dohovoru“.

V úvodnej časti svojich sťažností sťažovateľka predovšetkým tvrdí, že napadnutými konaniami a napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že „súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, ak keď tak boli podľa zákona povinné učiniť!“. S poukazom na § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) sťažovateľka predovšetkým uvádza, že „Ak by aj bolo pravdou, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo vydané skôr, ako bolo citované ustanovenie súčasťou Exekučného

poriadku (t. j. pred účinnosťou zákona č. 230/2012 Z. z.), na argumentácii a legitimité námietky oprávneného to nič nemení, pretože podľa prechodných ustanovení je nutné postupovať podľa Exekučného poriadku v znení zákona č. 230/2012 Z. z. aj v prípade exekučných konaní začatých pred jeho účinnosťou. Odvolací súd rozhodne mal napadnuté uznesenie v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.“.

Sťažovateľka argumentuje tiež judikatúrou ústavného súdu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorej „všeobecné súdy porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ale aj právo na spravodlivé súdne konanie tým, že nerešpektovali jeho právo na to, aby sa jeho právna vec pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. Súčasťou takého právneho základu však po vstupe Slovenskej republiky do EÚ je aj výklad práva EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke. V takom prípade tvorí výklad práva EÚ obsiahnutý v rozsudku Súdneho dvora súčasť právneho základu rozhodovania vo veci samej (m. m. IV. ÚS 206/08).“. V tejto súvislosti ďalej sťažovateľka namieta, že «súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil prečo považuje za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere práve splnomocnenie, ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva... Tvrdíme, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie... Ďalej je nutné dodať, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu úniového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Tvrdíme, že v danom prípade je potrebné požiadať Súdny dvor Európskej únie aj o výklad čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ... S poukazom na vyššie uvedené právnu argumentáciu, ako aj s poukazom na argumenty obsiahnuté v podanom odvolaní, máme za to, že všeobecný súd mal na základe § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ rozhodnúť tak,

že: *Konanie sa prerušuje podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a Súdnemu dvoru Európskej únie sa na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predkladajú prejudiciálne otázky...».*

Poukazujúc na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu týkajúce sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka v ďalších častiach sťažnosti najmä uviedla, že *„Všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Je dôležité pripomenúť, že k takémuto revíznemu postupu došlo v situácii, keď už exekučný súd preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom s výsledkom absolútnej nerozpornosti...“.*

Podľa tvrdenia sťažovateľky aj postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami boli porušené *„... 1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy..., 2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd..., 3) právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy; 4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru“.* Sťažovateľka v tejto súvislosti odôvodňuje namietané porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd *«a) nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie a svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktorých existencia nebola dokázaná (súd používa pri zdôvodnení svojho rozhodnutia slovo ako napr. „pravdepodobne“); b) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácií práva; a osobitne v spojení s porušením označených justičných práv porušil právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru...».*

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami, napadnuté uznesenia okresného súdu a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti na ďalšie konania a zároveň jej prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania. Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pred predbežným prerokovaním sťažností zistil, že k sťažnostiam sťažovateľky nie sú priložené kópie rozhodnutí okresného súdu, ktoré týmito sťažnosťami napáda.

Z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva povinnosť sťažovateľky priložiť k sťažnosti kópie právoplatných rozhodnutí, ktorými mali byť porušené ňou označené základné práva a slobody.

Sťažovateľka bola už v súvislosti s rozhodovaním o jej viacerých predchádzajúcich sťažnostiach viackrát upozornená na povinnosť vyplývajúcu jej z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka je navyše v konaní pred ústavným súdom zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý je v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti (právneho zástupcu) advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Za daných okolností už samotná skutočnosť, že sťažovateľka nepredložila k svojim sťažnostiam aj kópie právoplatných rozhodnutí, ktorými mali byť porušené ňou označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, by zakladala bez ďalšieho možnosť odmietnuť jej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd napriek tomu sťažovateľku pripísom zo 7. januára 2013 vyzval, aby doplnila sťažnosti o chýbajúce kópie napadnutých uznesení okresného súdu. Sťažovateľku ústavný súd v označenom prípise zároveň upozornil na možnosť odmietnutia jej sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu

nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí v prípade, ak na výzvu v určenej lehote nezareaguje a sťažnosti nedoplní.

Sťažovateľka na uvedenú výzvu reagovala podaním doručeným ústavnému súdu 21. januára 2013, prílohou ktorého boli dve kópie uznesenia okresného súdu sp. zn. 38 Er 2377/2005 z 9. marca 2011.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31 a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13367/2012 a sp. zn. Rvp 13743/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami

II.2.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom sp. zn. 38 Er 2377/2005 a jeho uznesením z 9. marca 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťou napáda postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 2377/2005 a jeho uznesenie z 9. marca 2011 vydané v tomto konaní, ktorým okresný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 2377/2005 a jeho uzneseniu z 9. marca 2011 odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd.

Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom sp. zn. 48 Er 300/2011 a jeho uznesením z 18. júla 2011

Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľka napriek predchádzajúcej výzve ústavného súdu (obsahujúcej aj poučenie o možnosti odmietnuť sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pozn.) nedoplnila v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažností svoju sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 13743/2012 o chýbajúcu kópiu uznesenia okresného súdu sp. zn. 48 Er 300/2011 z 18. júla 2011 (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd odmietol predmetnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka napádala postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 300/2011 a jeho uznesenie z 18. júla 2011, už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoE 109/2012 a jeho uznesením z 31. júla 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 154/2011 a jeho uznesením z 28. augusta 2012

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V uznesení krajského súdu sp. zn. 12 CoE 109/2012 z 31. júla 2012 sa predovšetkým uvádza:

„... zmluvné zastúpenie vzniká na základe zmluvy-dohody o plnomocenstve podľa § 23 občianskeho zákonníka medzi splnomocniteľom a splnomocnencom. Ide o dvojstranný právny úkon, ktorým zastúpený dáva tretej osobe na vedomie v akom rozsahu je osoba uvedená v plnomocenstve oprávnená ho zastupovať. Takýto vzťah nevyhnutne predpokladá aj zhodu záujmov medzi jeho účastníkmi. Je teda vylúčené, aby zmluva o zastúpení mohla byť platne uzavretá medzi osobami, medzi ktorými je konflikt záujmov (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Takáto zmluva je potom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná a nemôžu z nej vznikáť žiadne práva a povinnosti... V zmluve o úvere teda chýba nepochybný relevantný prejav vôle povinnej splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na vykonanie vyhlásenia v jej mene. Predmetná notárska zápisnica, ktorá je exekučným titulom v tomto konaní, neobsahuje prejav vôle povinnej o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou a preto nemôže byť exekučným titulom voči tejto osobe.“

Krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 8 CoE 154/2011 z 28. augusta 2012 predovšetkým uviedol:

„Pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku, na základe ktorej rozhodcovský súd vydal exekučný titul, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o jej neprijateľnosti, pretože vyžaduje od povinného, aby všetky spory s oprávnenou riešil výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom, čím spôsobuje značný nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka nebola medzi dodávateľom a spotrebiteľom individuálne dojednaná, povinný ako spotrebiteľ nemohol podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah, nakoľko bol spísaný na predtlačenom formulári. Vzhľadom na jej splnenie s ostatnými podmienkami, povinný mohol zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený, pričom len ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie doložky nesie. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. V dôsledku takéhoto postupu bola spotrebiteľovi v rozhodcovskom konaní odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Neprijateľnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej rozhodcovský súd

vydal exekučný titul je tak závažným nedostatkom podmienky exekučného konania, ktorý v konaní nemožno odstrániť a pre ktorý musí byť konanie zastavené.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd v prvom rade uvádza, že jedným z nevyhnutých predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu (vyjadrený v napadnutých uzneseniach) vychádzajúci z toho, že neexistencia notárskej zápisnice, resp. rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, ktoré by bolo možné považovať za spôsobilý exekučný titul, a to buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, je dôvodom na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodit' záver, že všeobecný súd môže rozhodnúť o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej postupoval krajský súd neústavne, ak v rámci konania vedeného pod sp. zn. 12 CoE 109/2012 nenariadil verejné pojednávanie v zmysle § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, ústavný súd poukazuje na to, že citované ustanovenie Exekučného poriadku, podľa ktorého ak súd rozhoduje o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) a k), nariadi pojednávanie, nadobudlo účinnosť 9. augusta 2012, pričom napadnuté uznesenie sp. zn. 12 CoE 109/2012 krajský súd vydal pred týmto dátumom (31. júla 2012, pozn.), teda pred nadobudnutím účinnosti citovaného ustanovenia, a preto sa ním nemohol riadiť. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje

námietku nenariadenia pojednávania vo vzťahu ku konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 12 CoE 109/2012 za zjavne neodôvodnenú.

V konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 154/2011 krajský súd rozhodol uznesením z 28. augusta 2012, t. j. už v čase keď bolo účinné ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého „Ak súd rozhoduje podľa odseku 1 písm. g) a k), nariadi pojednávanie. Po právoplatnosti uznesenia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú súd exekúciu zastaví.“. Vo vzťahu k citovanému ustanoveniu Exekučného poriadku ústavný súd poukazuje na osobitnú časť dôvodovej správy k príslušnej novelizácii Exekučného poriadku, v ktorej sa uvádza: „Vzhľadom na charakter incidenčných konaní podľa § 57 ods. 1 písm. d) a k) Exekučného poriadku súd na prejednanie vecí upravených v dotknutých písmenách obligatórne nariadi pojednávanie. Incidenčné konanie má charakter samostatného sporového konania prejednávaného v rámci konania exekučného. Na incidenčné konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, teda i zásada ústnosti a priamosti. Charakter kontradiktórneho sporového konania vyžaduje navrhovanie dôkazných prostriedkov sporovými stranami a vykonanie pojednávania...“

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku „Exekúciu súd zastaví, ak... d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona... g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať... k) rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu.“.

Z citovanej časti dôvodovej správy zjavne vyplýva úmysel zákonodarcu ustanoviť obligatórnosť nariadenia pojednávania vo veciach, ktoré majú sporový (incidenčný) charakter, t. j. citovaná časť dôvodovej správy zjavne nezodpovedá schválenému textu ustanovenia § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré podľa úmyslu zákonodarcu malo znieť „Ak súd rozhoduje podľa odseku 1 písm. d) a k), nariadi pojednávanie. ...“. Z uvedeného vyplýva, že v rámci legislatívneho procesu došlo zjavne k legislatívno-technickému

pochybeniu. Tento záver nepriamo potvrdzuje aj skutočnosť, že ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku bolo nasledujúcou novelizáciou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 335/2012 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2013 zrušené (ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na Spoločnú správu výborov Národnej rady Slovenskej republiky k označenej novelizácii, konkrétne jej časť týkajúcu sa vypustenia § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čpt. 194a, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 154/2011 pri aplikácii príslušných ustanovení Exekučného poriadku vychádzal zo zmyslu a účelu aplikovanej právnej úpravy, ktorý bol výslovne a pritom jednoznačne vyjadrený v už citovanej osobitnej časti dôvodovej správy k novelizácii Exekučného poriadku, ktorou sa ustanovilo nové znenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku. Ústavný súd preto považuje v danom prípade sťažovateľkou namietaný postup krajského súdu z ústavného hľadiska za udržateľný. Opačný záver by totiž bez zohľadnenia konkrétnych okolností posudzovanej veci neprimeraným spôsobom priorizoval formálny prístup ústavného súdu k ochrane ústavnosti a bol tiež prejavom neprimeraného súdneho aktivizmu pri uplatňovaní kasačnej právomoci ústavného súdu vyplývajúcej mu z čl. 127 ods. 2 ústavy.

V ďalšej časti považoval ústavný súd za potrebné vyjadriť sa k námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej bol krajský súd povinný *„na základe § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ takto rozhodnúť: Konanie sa prerušuje podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a Súdnemu dvoru Európskej únie sa na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predkladajú prejudiciálne otázky“*.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdného dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdnym dvorom pri výklade práva Európskej únie.

Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva Európskej únie a judikatúry Súdného dvora vyplýva viacero výnimiek z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku (pozri MAZÁK, J., JÁNOŠÍKOVÁ, M.: Základy práva

Európskej únie. Ústavný systém a súdna ochrana. Bratislava: IURA EDITION, 2009, s. 420), konkrétne ak:

a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam na vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdnym dvorom, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte éclairé“), alebo ak

c) je výklad práva Európskej únie taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“).

Ústavný súd už taktiež vyjadril názor, že nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 129/2010). Ústavný súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou v otázke rozhodnutia všeobecného súdu o (ne)predložení prejudiciálnej otázky (k tomu pozri aj body 19 a 20 uznesenia Spolkového ústavného súdu BVerfG sp. zn. 2 BvR 2419/06 zo 6. mája 2008) a ani v otázke nesprávnej aplikácie práva Európskej únie.

S poukazom na uvedené možno formulovať záver, že len zásadné a kvalifikované pochybenie pri rozhodovaní o (ne)predložení prejudiciálnej otázky, ktoré môže spočívať vo svojvoľnom či na prvý pohľad celkom nesprávnom nepredložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru v prípade, keď súd sám o interpretácii práva Európskej únie mal pochybnosti a predbežnú otázku nepredložil, má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, keďže týmto spôsobom by bola svojvoľne popretá právomoc Súdneho dvora (II. ÚS 129/2010, porovnaj aj rozhodnutie Spolkového ústavného súdu BVerfGe 82, 159 a uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 154/08 z 30. júna 2008).

Z odôvodnenia citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 12 CoE 109/2012 z 31. júla 2012 vyplýva, že v rámci preskúmania existencie exekučného titulu (notárskej zápisnice, pozn.) bolo z hľadiska právneho posudzovania rozhodujúce

posúdenie (ne)platnosti dohody o plnomocenstve z dôvodu existencie rozporu záujmov medzi splnomocneným zástupcom povinného a povinným podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka vzťahujúcich sa na posúdenie platnosti tohto právneho úkonu, a nie neprijateľnosť zmluvnej podmienky spočívajúcej „v splnomocnení fyzickej osoby na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu“ v nadväznosti na príslušné ustanovenia „smernice Rady 93/13/EHS“.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 8 CoE 154/2012 z 28. augusta 2012 vyplýva, že odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú z dôvodu, že požaduje od povinného, aby všetky spory s oprávnenou riešil „výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom, čím spôsobuje značný nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa“ (citované z napadnutého uznesenia krajského súdu, pozn.), pričom táto rozhodcovská doložka navyše nebola medzi oprávneným a povinným individuálne dojednaná, teda povinný ako spotrebiteľ nemohol podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah, keďže bol súčasťou predtlačeného formuláru. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 8 CoE 154/2012 z 28. augusta 2012 vychádza z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej je spotrebiteľ z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení (napr. rozsudok Súdneho dvora veci Mostaza Claro C 168/05, Océano Grupo Editorial SA C 240/98-C 244/98).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré Súdnemu dvoru položí (napr. IV. ÚS 206/08, II. ÚS 129/2010, II. ÚS 163/2010), ako aj to, či sú splnené predpoklady, za ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru (m. m. IV. ÚS 108/2010).

Na základe uvedených skutočností vyhodnotil ústavný súd aj túto námietku sťažovateľky vo vzťahu k oboj napadnutým uzneseniam krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako zjavne neopodstatnenú.

V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v napadnutých uzneseniach krajského súdu týkajúce sa možnosti zastaviť exekučné konanie, t. j. právne názory týkajúce sa právnej podstaty sťažností sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich nemožno považovať za arbitrárne.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu nad rámec už uvedeného navyše ústavný súd poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo aj k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadne v spojení s ich porušením (m. m. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky konštatoval, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie, a preto túto časť sťažností odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že sťažovateľka sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickými sťažnosťami, o ktorých už viackrát rozhodol, pričom formuloval k nim jednoznačné právne závery (pozri m. m. IV. ÚS 467/2012, IV. ÚS 27/2011). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľke musí byť právny názor ústavného súdu na problematiku týkajúcu sa právomoci všeobecného súdu v rámci exekučného konania skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku alebo notárskej zápisnice) dostatočne známy. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva otázka, aký význam a efektívitu má pre ňu opakované podávanie sťažností ústavnému súdu v skutkovo a právne takmer identických veciach, keďže aj podľa judikatúry ESLP nie je nevyhnutné, ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán, vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa tento javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

V naznačenom kontexte ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP k čl. 13 dohovoru, z ktorej možno identifikovať požiadavky kladené na vlastnosti vnútroštátnych prostriedkov nápravy, ku ktorým patrí požiadavka ich prístupnosti, adekvátnosti a praktickej účinnosti (k tomu pozri KMEC, J. et al.: Evropská úmluva o lidských právech. Velké Komentáře. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 198). Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy i v prípade pochybnosti o jeho účinnosti vyplýva taktiež z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok zo 6. novembra 1980, č. 7654/76, § 37), táto sa však uplatní v prípadoch, keď pochybnosti sťažovateľa o účinnosti prostriedku nápravy nie sú podložené dostatočnými argumentmi, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že takýto prostriedok nápravy ponúka primerané vyhliadky na úspech, napr. s ohľadom na ustálenú vnútroštátnu judikatúru (Radio France a ďalší proti Francúzsku, rozhodnutie ESLP z 23. septembra 2003, č. 53984/00, § 34).

S poukazom na uvedené skutočnosti, prihliadajúc na zásadu efektivity a procesnej hospodárnosti konania ústavný súd sťažovateľku upozorňuje, že pokiaľ bude aj naďalej podávať takéto typovo identické sťažnosti, ku ktorým ústavný súd už zaujal právne závery vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, ktorými tieto typovo identické sťažnosti

odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ústavný súd využije možnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorej nemusí svoje rozhodnutie o odmietnutí sťažnosti odôvodňovať.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2013